

měsíčně předem počínaje od 15. ledna 1928 v sumě 130 Kč splatné vždy prvního každého měsíce pod následky exekuce.« To, jakým způsobem se manželé J-ovi o výživě vyrovnali, nemuselo býti v protokolu, poněvadž stačí jejich potvrzení, že se vůbec dohodli o podmínkách výživy, a jest to pokládati jen za nadbytečný doplněk jejich oznámení o dohodě mezi nimi, nikoliv za akt konstitutivní, za soudní smír, jímž se teprve nárok tvoří. Oznámili jen, jak si to mezi sebou ujednali. Není tu tedy exekučního titulu ve smyslu § 1 čís. 5 ex. ř. a exekuce neměla býti povolena.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Co se týká otázky, zda se ujednání ze dne 17. ledna 1928 č. j. Nc I 202/28-1 stalo před soudem, je uvážiti, že jde o nesporné řízení, jež nepředpisuje formu pro smír před soudem, jakž žádá ustanovení § 204 c. ř. s. pro řízení sporné. Nevylučuje-li zákon, by se stalo prohlášení manželů, že se shodli na dobrovolném rozvodu od stolu a lože, ústně k zápisu před kancelářským úředníkem, jest přípustné, by tento úředník sepsal i smír o dohodě co do rozdělení společného majetku a co do určení výživného pro manželku. Tím, že okresní soud v P. povolil usnesením ze 6. února 1928 Nc I 202/28-5 rozvod manželství od stolu a lože, uznal, že jsou splněny veškeré zákonné podmínky dobrovolného rozvodu manželství a že tudíž ve smyslu § 8 dvor. dekretu ze dne 23. srpna 1819 čís. 1595 sb. z. s., § 7 nař. minist. spravedl. ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. zák. a §§ 103 a 105 obč. zák. došlo i k soudní dohodě, t. j. k soudnímu smíru mezi manžely o rozdělení majetku a o určení výživného pro manželku. Nelze ani vykládati ono ujednání tak, že jest jen oznámením manželů, jak se mimosoudně o majetkových poměrech dohodli a nikoliv před soudem manželem převzatým závazkem k placení ujednaného výživného. Neboť ze slov »a Tomáš J. se zavazuje« a z ujednání doby splatnosti pod následky exekuce jest zřejmo, že strany měly úmysl vytvořiti soudní smír jako exekuční titul ve smyslu § 1 čís. 5 ex. ř. Jsou proto splněny všechny podmínky § 1 čís. 5 ex. ř., jak již bylo vysloveno v rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 2597 dle Gl. U.

Čís. 11720.

Má-li otec cizozemec (příslušník Spojených Států Amerických) i manželské dítě v tuzemsku řádné bydliště, nelze použití § 183 nesp. říz., nýbrž jest oprávněn rozhodnouti o tom, komu z rodičů jest ponechat dítě ve výživě, příslušný tuzemský soud.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 407/32.)

Opatrovnický soud rozhodl, by dítě zůstalo ve výchově a výživě své manželské matky. Otec dítěte byl příslušníkem Spojených Států Amerických (U. S. A.). Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zejména nelze uznati, že tuzemský soud nebyl vůbec oprávněn zakročiti, poněvadž otec dítěte je příslušníkem U. S. A. Nejdeť o případ § 183 nesp. řízení, podle něhož je tuzemský soud oprávněn prozatímně zříditi nezletilým dětem zanechaným v tuzemsku cizozemcem poručníka (opatrovníka) (§ 219 nesp. řízení), dokud cizozemský příslušný úřad neučiní jiné opatření, neboť rodiče nezletilé nezanechali ji v tuzemsku, nýbrž mají své bydliště v tuzemsku. Pro tento případ nemá zákon o nesporném řízení zvláštní ustanovení a není ani zvláštní úmluvy mezi republikou Československou a U. S. A., případ ten zvláště upravující. Podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 10. října 1860 čís. 14939, je i v případě §§ 183 a 219 nesp. řízení ustanoviti nezletilému v tuzemsku zanechanému dítěti otce cizince bydličního v cizině prozatímně poručníka neb opatrovníka, nehledíc k tomu, jak se jedná v cizím státě se zdejšími příslušníky. Tím více to musí platiti, má-li otec cizinec a dítě řádné bydliště v tuzemsku. Je proto dovolaný okresní soud v P., jako soud bydliště otce a nezletilé podle §§ 109, 71 a 66 j. n. příslušný a oprávněný, rozhodnouti věc podle zákonů tuzemských.

Čís. 11721.

Jest nerozhodné ve smyslu čl. 272 čís. 4 obch. zák., zda se sprostředkování obchodů děje pro jedinou firmu, či pro několik firem.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 408/32.)

Rejstříkový soud vyzval Hanuše F-a ku protokolaci, ježto provozuje sprostředkovatelskou činnost obchodní podle čl. 272 čís. 4 obch. zák. po živnostensku a ryzí výtěžek z tohoto podniku dosáhl za rok 1930 výši přes 50.000 Kč. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Dvě jsou podmínky protokolační povinnosti kupcovy, jeho kupecká vlastnost a placení daně výdělkové ve smyslu § 7 úv. zák. k obch. zák. v doslovu zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n. Obě tyto podmínky jsou u rekurenta splněny. Konaným šetřením jest zjištěno, že rekurent po živnostensku sprostředkuje prodeje výrobků firmy E., kteroužto firmu výhradně zastupuje, prodává jen krytinu této značky, nikoliv jménem vlastním, nýbrž jménem firmy E., nekupuje také od této firmy zboží na pevný účet, obchody se uzavírají přímo se zákazníkem, výhradně jménem firmy E., jež přímo zákazníkům fakturuje a zboží jim přímo z H. dodává. Jest tudíž rekurent obchodníkem ve smyslu čl. 4 a 272 čís. 4 obch. zák., ježto samostatně provozuje